

Forhold, i hvilket vi tilførte de forskellige stridende Magtgrupper Eksportvarer, forblev omtrent det samme, men i dette Forhold griber Spørgsmaalet om Maksimalpriser stærkt ind, og det vilde være en sand Velgerning, om der endelig kunde komme Ro her, saa at man kunde vide, hvad man havde at bygge paa, og ikke var udsat for de evige Forstyrrelser paa dette Omraade. Derfor har det glædet mig meget, at der synes at være Udsigt til et Kompromis, hvorved Maksimalprisen accepteres omtrent i den Højde, den nu har, og hvorved paa den anden Side Udsigten til yderligere Nedgang ikke staaer som en stadig Trusel, og man samtidig søger at hjælpe den virkelig trængende Befolkning ad en Vej, som der allerede forlængst er peget stærkt paa af Medlemmer af mit Parti baade indenfor Prisreguleringskommissionen og ude omkring, en Vej, der sikkert ogsaa har mange Tilhængere i de andre Partier, nemlig den, at man ved en Samvirken mellem Stat og Kommune naar til en Nedsættelse af Prisen paa de Livsfor nødenheder, der har størst Betydning for den ubemidlede Befolkning, saaledes at Udgiften hertil afholdes ikke ved Foranstaltninger overfor et enkelt eller enkelte Erhverv, men ad Beskatningsvejen, hvorved Udgiften bliver udredet af dem, der har bedst Raad til at betale, uden Hensyn til, om de bor paa Landet eller i Byerne, og efter ensartede Regler.

Det forekommer mig, at der ved de sidste Forhandlinger, der er førte paa dette Omraade, aabner sig en Udsigt til en saadan Ordning, hvorved man ogsaa vilde opnaa det, der maaske er det vigtigste, at de Ofre, der bringes, virkelig kommer de mest ubemidlede til gode, idet man kan vælge de Varer, der har størst Betydning for de ubemidlede, og der kan da ikke nævnes en Vare, hvis Forbrug i den Grad stiger i omvendt Forhold til Velstanden som netop Rugbrødet. Ved at vælge de Varer, der har størst Betydning for de ubemidlede Forbrug, vil det opnaas, at de Ofre, der bringes, i hvert Fald kommer de virkelig ubemidlede til gode og ikke bemidlede og ubemidlede i Flæng. Men af de Planer, der er drøftede i Møder mellem Prisreguleringskommissionen, Landbrugsraadet, Repræsentanter for Kommuner og andre, synes det at fremgaa, at Ordningen vil medføre meget betydelige Udgifter, og ingen af dem, som har været stemte for i alt Fald delvis at søge at faa Spørgsmaalet løst ad denne Vej, har kunnet være blind for, at den vilde dette. Men denne

store Udgiftsstigning, som vi saaledes muligvis staaer overfor, er af den Art, at den i særlig Grad egner sig til at dækkes ved en klækkelig Forhøjelse af den overordentlige Indkomstskat. Der kan ikke tænkes nogen Skat, der er bedre egnet til at bære netop denne Udgift.

Den højtærede Finansminister gjorde nogle polemiske Bemærkninger overfor mig i Anledning af denne overordentlige Indkomstskat. Da vi nok kommer til at tale om den senere, idet der jo fremkommer et Lovforslag i saa Henseende, er Fristelsen til at komme nærmere ind paa denne Sag her jo mindre. Jeg skal kun sige, at jeg er ikke blevet overbevist om, at ikke det Princip, jeg forfægtede, var det mest rationelle. Man vil aldrig kunne komme bort fra, at det andet rammer i meget høj Grad i Blinde. Jeg har nu den samme Anskuelse som før, at ogsaa i den Form, hvori jeg og mit Parti foreslog Bestemmelsen om den egentlige Krigsindtægtsskat, vilde den ikke have medført nogen betydelig Afgang i Indtægt, idet Formodningen skulde være den, at saa snart der var Merindtægt, var det Krigsindtægt, og saa var det den vedkommende Skatteyder, der skulde afbevise denne Formodning overfor Skattemyndighederne. Som det nu er, skal den, der vil kræve Fritagelse, bevise, at ikke nogen Del, selv ikke den mindste, af hans Merindtægt skyldes Krigstilstanden. I denne Form bliver den yderligere lidet egnet til at medføre synderlig Afgang. Men hvorom alting er, var Hovedhensynet ved mit Forslag ikke en videnskabelig Betragtning, som det lod til, at den højtærede Finansminister formodede. Jeg mener, man paa dette Omraade skal lade Videnskaben være, hvad den er, den kan være en værdifuld Hjælp, men videnskabelige Betragtninger kan aldrig blive Hovedsagen, naar det drejer sig om Skattespørgsmaal. Men ud fra den rent praktiske Betragtning, at der kunde være visse Vanskeligheder ved i Rigsdagen at gennemføre en Beskatning med saa høj Procent som denne, mente jeg, at man snarere kunde faa Rigsdagen med til en Beskatning, der ramte ogsaa Merindtægter af væsentlig mindre Størrelse og med mindre Fradrag, end Finansministeren havde foreslaaet, naar man samtidig indrettede Loven noget mere rationelt.

Den højtærede Finansminister fremkom med en Ytring, som, hvis man ikke vidste bedre — jeg ved jo bedre — kunde give en den Tro, at han var en ret naiv Mand, men det ved vi jo, han ikke er.